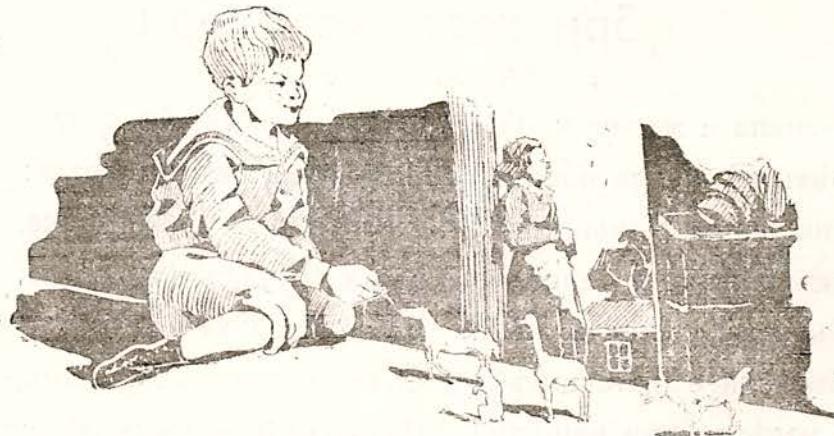


Всичко това блестѣше празнично посрѣдъ ярката свѣтлина на малкитѣ свѣщици, и очичкитѣ на весели и хубави дѣца свѣткаха отъ радость...

Но една гиздава кукличка, съ дѣлга руса косичка, съ хубава червена мантийка и шапчица, най-много привличаше моите погледи: това бѣше малката Червена Шапчица...

— О, съ каква радость те виждамъ, Червена Шапчице! Като че ли за пръвъ пътъ те виждамъ азъ: когато — една тѣмна и злокобна нощ — ти дойде при мене, изплашена и морна, съ кошничка въ ржка, да ми разкажешъ за страшната измама на вѣлка, който, слѣдъ като изяде твоята добра баба, поискана да изяде и тебе...

И ето защо по-сетнѣ, когато си играехъ у дома, азъ винаги нареджахъ моите животни-играчки тѣй, че проклетиятъ вѣлкъ поставяхъ все най-послѣ, за да го накажа за жестокостта му... И тѣй изразявахъ азъ моята топла и нѣжна обичъ къмъ малката Червена Шапчица...



— Честито дѣтинство!

Изведнажъ се чу викъ на радость. Извѣствяваха, че почва теглението на билетчетата за окачените по елхата прѣдмети...

Малко по малко въ стаята всичко утихна. Палавитѣ дѣчица притиха дѣхъ и, съ очи втренчени въ освѣтената елха, очакваха съ нетърпѣние, дали сѫдбата ще имъ подари желания прѣдметъ...